

«Όλα τα πέρατα της γης θα δουν τη σωτηρία του Θεού μας» (Ησ 52,10).

Εξόριστος στη Βαβυλώνα, ο λαός του Ισραήλ έχασε τα πάντα: τη γη του, τον βασιλιά του, τον ναό του και, ως εκ τούτου, τη δυνατότητα να λατρεύει τον Θεό του, αυτόν που κάποτε τον έβγαλε από την Αίγυπτο.

Αλλά τότε, ιδού η φωνή ενός προφήτη που αναγγέλλει ένα συγκλονιστικό νέο: ήρθε η ώρα να γυρίσουν στην πατρίδα τους. Για άλλη μια φορά, ο Θεός θα παρέμβει με δύναμη και θα ξαναφέρει τους Ισραηλίτες πίσω στην Ιερουσαλήμ, μέσα από την έρημο. Αυτό το θαυμαστό γεγονός θα το δουν όλοι οι λαοί της γης:

«Όλα τα πέρατα της γης θα δουν τη σωτηρία του Θεού μας»

Και σήμερα, τα νέα είναι γεμάτα ανησυχητικές ειδήσεις: άνθρωποι που χάνουν τη δουλειά τους, την υγεία τους, την ασφάλειά τους και την αξιοπρέπειά τους· νέοι κυρίως, που διακινδυνεύουν το μέλλον τους εξαιτίας του πολέμου, της φτώχειας που προκαλεί η κλιματική αλλαγή στη χώρα τους άνθρωποι χωρίς γη, χωρίς ειρήνη, χωρίς ελευθερία.

Ένα τραγικό σενάριο, με παγκόσμιες διαστάσεις, που κόβει την ανάσα και σκοτεινιάζει τον ορίζοντα. Ποιος θα μας σώσει από την καταστροφή αυτού που νομίζαμε ότι είχαμε; Η ελπίδα φαίνεται να έχει χάσει το περιεχόμενό της. Ωστόσο, η προφητεία του προφήτη απευθύνεται και σε εμάς:

«Όλα τα πέρατα της γης θα δουν τη σωτηρία του Θεού μας»

Ο λόγος του προφήτη Ησαΐα αποκαλύπτει τη δράση του Θεού στην προσωπική και συλλογική ιστορία και μας καλεί να ανοίξουμε τα μάτια μας στα σημάδια αυτού του σχεδίου σωτηρίας. Πράγματι, αυτό το σχέδιο είναι ήδη σε εξέλιξη μέσα από το παιδαγωγικό πάθος ενός δασκάλου, την ειλικρίνεια ενός επιχειρηματία, την ακεραιότητα ενός διοικητικού υπαλλήλου, την πιστότητα δυο συζύγων, μέσα από το αγκάλιασμα ενός παιδιού, την τρυφερή φροντίδα μιας νοσοκόμας, στην υπομονή μιας γιαγιάς, στο θάρρος αυτών των ανδρών και γυναικών που αντιστέκονται ειρηνικά στην εγκληματικότητα με την δραστηριοποίησή τους μέσα σε μια κοινότητα.

«Όλα τα πέρατα της γης θα δουν τη σωτηρία του Θεού μας»

Τα Χριστούγεννα πλησιάζουν. Μέσα από τη σημείο της αφοπλιστικής αθωότητας του Βρέφους Ιησού, μπορούμε να αναγνωρίσουμε για άλλη μια φορά την υπομονετική και φιλεύσπλαχνη παρουσία του Θεού στην ανθρώπινη ιστορία και να την μαρτυρήσουμε με τις επιλογές μας που πηγαίνουν κόντρα στο ρεύμα:

«Σε έναν κόσμο όπως ο δικός μας, όπου έχει γίνει σύγχρονη η αμφισβήτηση, ο νόμος του πιο δυνατού, του πιο ισχυρού, του πιο πονηρού, του πιο αδίστακτου, και όπου όλα φαίνονται μερικές φορές παραλυμένα από τον υλισμό και τον εγωισμό, η απάντηση που πρέπει να δώσουμε είναι η αγάπη προς τον πλησίον. Αυτή είναι η θεραπεία που μπορεί να τον γιατρέψει. [...] Είναι σαν ένα κύμα θεϊκής ζεστασιάς που διαχέεται και εξαπλώνεται, διαπερνά τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, μεταξύ των μελών μιας ομάδας και πολλών ομάδων μεταξύ τους, μεταμορφώνοντας σταδιακά την κοινωνία».

Όπως για τον λαό του Ισραήλ, έτσι και για εμάς είναι η στιγμή να ξεκινήσουμε, η κατάλληλη ευκαιρία να κάνουμε ένα αποφασιστικό βήμα προς όλους εκείνους – νέους ή ηλικιωμένους, φτωχούς ή μετανάστες, άνεργους ή άστεγους, άρρωστους ή φυλακισμένους – που περιμένουν μια χειρονομία προσοχής και εγγύτητας, μια μαρτυρία της γλυκιάς αλλά αποτελεσματικής παρουσίας της αγάπης του Θεού ανάμεσά μας.

Σήμερα, τα σύνορα πέρα από τα οποία πρέπει να μεταφέρουμε αυτό το μήνυμα ελπίδας είναι βεβαίως τα γεωγραφικά, που τόσο συχνά γίνονται τείχη ή σκληρές γραμμές πολέμου, αλλά και τα πολιτισμικά και υπαρξιακά. Επιπλέον, μια αποτελεσματική συμβολή για να νικήσουμε την επιθετικότητα, τη μοναξιά και την περιθωριοποίηση μπορεί να προέλθει μέσα από τις ψηφιακές κοινότητες που συχνάζουν οι νέοι.

Όπως γράφει ο Κονγκολέζος ποιητής Ανρί Μπουκουλού: «[...] Ω, θεία ελπίδα! Εκεί, στους απελπισμένους λυγμούς του ανέμου, γράφονται οι πρώτες φράσεις του πιο όμορφου ποιήματος της αγάπης. Και αύριο, είναι η ελπίδα!»

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής